

Nr 25.

Ankom till riksdagens kansli den 11 mars 1926 kl. 4 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckta motioner om vissa ändringar i förordningen angående försäljning av pilsnerdricka.

(2:a avd.)

I två likalydande, till bevillningsutskottet hänvisade motioner, nr 54 i första kammaren av herr *Johan Bernhard Johansson* och nr 60 i andra kammaren av herr *Anderson* i Storegården har hemställts, »att riksdagen för sin del ville besluta, att nedanstående paragrafer i kungl. förordningen den 11 juli 1919 angående försäljning av pilsnerdricka skola erhålla följande ändrade lydelse:

§ 8.

1. Tillstånd — — — Konungens befallningshavande.

2. Ansökan — — — rörelsen. Över gjord ansökan inhänte Konungens befallningshavande yttranden i stad av magistrat samt å landet av kommunalnämnd och kommunalstämma. Dessa yttranden böra, *i vad de avse landsbygden*, innehålla bestämt till- eller avstyrkande med angivande av skälen därför.

I Stockholm — — — ej tillämpning.

3. Har ansökning om försäljningsrätt å landsbygden blivit avstyrkt av båda de kommunala myndigheter, som i ärendet hörts, må densamma ej bifallas.

§ 13.

1. Tillstånd — — — 1 oktober.

2. Vill någon — — — rörelsen.

3. Över ansökning — — — skälen därför; och skall, därest ansökningen tillstyrkts av någondera av de kommunala myndigheter, som i ärendet hörts, magistrat eller kommunalnämnd tillika avgiva yttrande, huruvida särskilda föreskrifter för utskänkningens bedrivande anses nödiga.

I Stockholm — — — ej tillämpning.

4. Har ansökning blivit avstyrkt, i Stockholm av stadsfullmäktige och å annan ort av båda de kommunala myndigheter, som i ärendet hörts, må densamma ej bifallas.»

Beträffande vad motionärerna anført till stöd för förslaget får utskottet hänvisa till motionerna.

Utskottet.

Det kommunala inflytandet i fråga om medgivande av rätt till detaljhandel med mellanstarka maltdrycker enligt 1905 och 1919 års försäljningsförordningar.

Genom förordningen den 11 juli 1919 angående försäljning av pilsnerdricka, som trädde i kraft den 1 januari 1920, erhöilo kommunerna ökat inflytande i fråga om medgivande av rätt till detaljhandel med mellanstarka maltdrycker. Tidigare reglerades kommuns rätt i detta hänseende av förordningen den 9 juni 1905 angående försäljning av vin och öl, vartill räknades alla slag av maltdrycker med undantag av svagdricka. Över gjord ansökan till detaljhandel skulle å landet höras kommunalnämnd och kommunalstämma. Därest båda dessa myndigheter avstyrkt ansökan, ägde länsstyrelse icke bevilja densamma. I stad åter gällde beträffande kommuns medbestämmanderätt skilda bestämmelser i fråga om rätt att till avhämtning försälja öl och tillstånd till utskänkning däray. Tillstånd att till avhämtning försälja öl i stad ägde länsstyrelse meddela, även om den kommunala myndighet, som skulle höras över ansökan därom, avstyrkt densamma. Ansökan till utskänkning åter ägde länsstyrelse icke bevilja, därest i Stockholm stadsfullmäktige och i annan stad såväl magistrat som stadsfullmäktige avstyrkt ansökan.

Enligt nu gällande bestämmelser skall länsstyrelse över gjord ansökan om tillstånd att försälja pilsnerdricka — vare sig tillstånd sökes att försälja till avhämtning eller att utskänka sådan dryck — inhämta yttrande i Stockholm av stadsfullmäktige, i annan stad av magistrat och stadsfullmäktige samt å landet av kommunalnämnd och kommunalstämma. Har ansökan avstyrkts i stad av stadsfullmäktige och å landet av kommunalstämma, må densamma icke bifallas.

Utskottets yttrande.

Det i förevarande motioner framlagda förslaget avser, beträffande kommuns inflytande å beviljande av rätt till detaljhandel, en återgång till de bestämmelser, som lämnades i 1905 års försäljningsförordning.

Gällande försäljningsförordning tillkom såsom resultat av en utav bevillningsutskottet föreslagen sammanjämkning av kamrarnas skiljaktiga beslut och denna sammanjämkning innefattade från första kammarens sida bland annat den eftergiften, att de av andra kammaren godkända besluten i fråga om kommuns medbestämmanderätt å beviljande av tillstånd till detaljhandel antogos, medan första kammaren tidigare fattat beslut om bibehållande av 1905 års lagstiftning å förevarande område. Såsom motivering för bestämmelserna i deras nuvarande avfattning anfördes, att hållbara grunder icke påvisats för att göra skillnad mellan stad och landsbygd i avseende å den kommunala vetorättens tillämpning ävensom att det måste anses följdriktigt att samma kommunala myndighet, som hade att utöva vetorätten beträffande rusdrycker, tillerkändes denna befogenhet i fråga om pilsnerdricka.

Dessa skäl äga enligt utskottets mening fortfarande full giltighet. Det synes uppenbart, att genom de nu gällande bestämmelserna kommunernas

intressen äro på ett bättre sätt tillgodosedda än genom de av motionärerna föreslagna, vilka såsom ovan framhållits därjämte lida av bristande konsekvens. Härtill kommer att några praktiska olägenheter av nu rådande anordning icke kunnat påvisas.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att förevarande motioner I: 54 av herr Johan Bernhard Johansson och II: 60 av herr Anderson i Storegården, om vissa ändringar i förordningen angående försäljning av pilsnerdricka, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 11 mars 1926.

På bevillningsutskottets vägnar:

ERIK RÖING.

Närvarande: herrar Röing, Wohlin, Gustaf Nilsson i Kristianstad, Johan Nilsson i Kristianstad, Rune, Bärge, Pers, Björnsson, Borell, Johan Bergman, Månsson i Furuviik, Jönsson i Boa, Lithander, Hedlund i Östersund, Olsson i Golvvasta, Lövgren i Nyborg, Jönsson i Slätåker, Nylander, Olsson i Gävle och Elof Ljunggren.
